

dette. Det var Møder, der vare lavede paa Hverdage, før Fyraften, satte i Scene med en storartet Reklame, ved billige Tog og gratis Kørsel til Møderne. Paa den Maade kan man jo nok lave sig Stemning, en Stemning, som nok kan benyttes før et Valg, men bagefter, naar man ser nøgternt paa Tingene, ser man, at det hele kun var Sæbebobler, som intet havde at betyde. Hvis det ærede Medlem for Løvel vil se ned til os Smaafolk, os Socialdemokrater, og vil værdige os et Svar, da vil jeg spørge ham, hvorfor han ikke har sat det lille Ord „Tillid“ ind i sin Erklæring. Jeg synes, det vilde have været paa sin Plads. Jeg synes, Ministeriet vilde have haft Ret til at forlange: Giv os en virkelig Tillids-erklæring, noget, vi kunne stole paa, ikke noget saa ubestemt, vagt og uldent som det, de Herrer her foreslaa.

Fra Folketingets Venstre foreligger der et Ændringsforslag, meget udførligt, og jeg maa indrømme, det er klart og bestemt i sine Fordringer. Naar vi Socialdemokrater alligevel ikke ville stemme derfor, er det navnlig, fordi det har denne direkte Henvendelse til Kongen, som vi ere imod; og da vi i Forvejen have taget vort Standpunkt, have udtalt vor Mening i denne Sag, ville vi unnlade at stemme, naar vi komme til Afstemning.

Til Slutning skal jeg saa med et Par Ord omtale Højres Forslag. Det er naturligvis ogsaa meget vagt og ubestemt og siger i Virkeligheden slet ingen Ting. Men naar man læser imellem Linierne eller ser bag ved Ordene, saa forstaar man jo nok alligevel, hvad Højres Mening er. Der er en Ting, som piner Højre evigt og altid, som altid vækker Uro hos dette Parti, og det er Spørgsmaalet om den lige og almindelige Valgret. Det er det, der piner Højre, Højre krymper sig ved at gaa med til den almindelige Valgret, fordi de vide, hvilke Følger der venter dem ved de almindelige Valg over Landet. Derfor maa de ligesom skjule deres Tanker, ligesom tilsløre dem, og det er derfor, de have valgt denne Form, som deres Ændringsforslag har. Men som sagt, naar man læser mellem Linierne og ser bag ved Ordene, og ogsaa naar man hører den Motivering, som det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) har givet af Forslaget, saa er man ikke i Tvivl om, at dette Forslag fra Højres Side først og fremmest er en Protest mod Gennemførelsen af den lige, almindelige Valgret. Højres Standpunkt er at forsvare Kapitalen, at det skal være Pengene, som faa

den afgørende Indflydelse i vore kommunale Forsamlinger, de ville ikke tillade, at Menneskerettighederne komme frem, de ville have, at det skal være Pengene, som ere det bestemmende, og af denne Grund ville vi Socialdemokrater stemme mod Højres Ændringsforslag.

Slengerik: Jeg tror, at man angaaende de tre Udtalelser, der foreligger, kan sige om en af dem, at den indeholder ingen Ting. Det er den, der er fremsat fra Reformpartiets Side. Den indeholder jo ikke en Gang, som det ærede Medlem, der nu satte sig, sagde, et eneste Udtryk om Tillid til den nuværende Regering. Jeg er ogsaa lidt nysgerrig og kunde have Lyst til at vide: af hvilken Grund har man ikke sat noget om Tillid ind i denne Erklæring? Det nuværende Ministerium har jo hidtil fraadset i Tillid. Der er jo den Tanke, at de kunne være blevne trætte af al den megen Tillid; men der er jo ogsaa en anden Tanke, som kan faa Indpas hos Folk, den Tanke, at man ikke længere i Reformpartiet har nogen Tillid til Ministeriet. I alt Fald vil man ikke udtale den. Men der er en tredje Tanke — og det er maaske den rimeligste — nemlig den, at man mener, at man neppe her i Tinget kan samle et Flertal om et absolut Tillidsvotum til Regeringen. Paa Vælgermøderne før Valgene kan jeg huske, at den højtærede Finansminister sagde: dersom Regeringen mister sit faste Flertal i Folketinget ved Valgene, saa gaa vi, og saa komme vi ikke igen, sagde han. Det var jo rystende for os, som hørte paa det. Men andre af Regeringens Medlemmer stode ikke ved denne Erklæring. Den højtærede Landbrugsminister, hvem jeg havde den Ære at være til Møde med paa Mors, sagde: Det var ikke Meningen, det var ikke Spørgsmaalet om Reformpartiet blev 54 eller 55 eller 56, men det, det gjaldt om, sagde den højtærede Landbrugsminister, var blot dette, at der i Folketinget fandtes et Flertal, som vilde stemme for en Tillids-erklæring for Ministeriet; „deri ligger vor parlamentariske Berettigelse“, sagde den højtærede Landbrugsminister. Nu skulde man synes, efter at Valgene ere overstaaede, og efter at Rigsdagen er traadt sammen, vilde der være en passende Lejlighed for Regeringen til at faa at vide, om den ogsaa sad med den parlamentariske Berettigelse, som den højtærede Landbrugsminister omtalte paa Mors. Jeg synes, der er den mest passende Lejlighed, man kan tænke sig. Derfor kan jeg ikke for-